

lätthet undångömmas och nytillverkas av den enskilde låssmeden för att senare utnyttjas i brottslig verksamhet kanske först sedan flera år förflutit. Sambandet mellan ett eventuellt brott och byte eller reparation av lås några år tidigare låter sig då svårigen fastslås.

Under 1967 års riksdag behandlades i första lagutskottets utlåtande nr 51 två motioner, nr 117 i första och nr 152 i andra kammaren, med anhållan om förslag i syfte att bereda ökade möjligheter till noggrann prövning och auktorisation av yrkesutövare inom låssmedsyrket. Tillfälle att inkomma med yttrande över motionerna hade beretts kriminalvårdsstyrelsen, rikspolisstyrelsen, överståthållarämbetet, Sveriges hantverks- och industriorganisation och Stockholms handelskammare. Samtliga remissorgan uttalade sig för att någon form av auktorisation för yrkesutövare inom låssmedsbranschen skulle förekomma.

Enligt vår mening föreligger således starka skäl för någon form av offentlig kontroll av yrkesutövare inom låssmedsbranschen. Sådan kontroll synes företrädesvis böra anordnas såsom auktorisation av låssmeder vilka uppfyller vissa krav i fråga om tidigare redbarhet och yrkestekniska kunskaper. Väsentligt i sammanhanget synes vara dels att det auktoriserande organet åtnjuter ett betydande allmänt förtroende, dels att den undersökning som föregår auktorisationen i varje särskilt fall har sådan omfattning att en effektiv kontroll upprätthålles. I princip torde dock auktorisationen kunna handhas av både myndigheter och privata institutioner.

Med hänvisning till det anförda hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om utredning av frågan om offentlig auktorisation av verksamheten inom låssmedsbranschen.

Stockholm den 24 januari 1968

Sven G. Andersson (fp)

Hans Nordgren (h)

Nr 338

Av herrar Berndtsson och Werbro, *angående ansvar för skada i samband med kontroll av motorfordon.*

(Lika lydande med motion nr 270 i Första kammaren)

Stockholm den 24 januari 1968

Henry Berndtsson (fp)

W. Werbro (fp)
